

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 май 1977 година*

По дело 77-76

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Pretura di Abbiategrosso (Италия) в производството, висящо пред този съд между

F.lli Cucchi

и

Avez SpA

относно тълкуването на член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО, както и на Регламенти №1009/67/ЕИО от 18 декември 1967 г. и № 3330/74 от 19 декември 1974 г. на Съвета относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ 308, 18.12.1967 г., стр. 1 и ОВ L 359, 31.12.1974 г., стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. М. Donner и г-н Р. Pescatore, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н М. Sørensen, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 16 юли 1976 г., постъпило в секретариата на Съда на 28 същия месец, Pretore di Abbiategrosso (Районен съд на Abbiategrosso) е сезирал Съда на ЕО с поредица от въпроси относно тълкуването на членове 1 - 8, 13, параграф 2 и 38 - 43 от Договора за ЕИО и на Регламенти №1009/67 от 18 декември 1967 г. и № 3330/74 от 19 декември 1974 г. на Съвета относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ 308, 18.12.1967 г. и ОВ L 359, 31.12.1974 г.).

2. Тези въпроси са поставени в рамките на спор между две италиански предприятия.

3. Предприятието F.lli Cucchi, ищец по главното производство, след като възложило на Avez SpA от Милано, ответник по главното производство, да внесе в Италия от Федерална република Германия 100 квинтала захар, 40 квинтала от които са били доставени на 28 юни 1976 г., а остатъкът трябвало да бъде доставен през следващия

* Език на производството: италиански.

месец юли, едното е поискала от другото, освен цената на стоката, възстановяването на две такси, определени съответно като допълнителна такса към цената (*sovrapprezzo*) и извънредна допълнителна такса към цената (*sovrapprezzo straordinario*), в съответствие с мерките на *Comitato interministeriale di prezzi (CIP)* (Междуведомствения комитет по цените).

4. Ищецът по главното производство, като счита, че допълнителната такса към цената и извънредната допълнителна такса към цената са несъвместими с нормите на правото на Общността, е призовал другата страна пред *Pretore*, за да бъде констатирано, че той не му дължи нищо от съответните такси.

5. С писмено становище от 11 юли 1976 г., *Federgrossisti (Federazione nazionale per il commercio alimentare — Sindacato nazionale dello zucchero)* е встъпила в делото, като твърди, че критиките, изложени срещу националната правна уредба са основателни, и като иска Съдът на ЕО да бъде сезиран по силата на член 177 от Договора.

6. С цитираното по-горе определение, националният съд е допуснал встъпването и е решил да сезира Съда с осем въпроса, предложени от встъпилата страна, първите четири от които целят да се изясни съвместимостта с правото на Общността на допълнителната такса към цената, а другите четири, тази на извънредната допълнителна такса към цената.

I – Общи становища

7. От определението за препращане става ясно, че отговорът на поставените въпроси трябва да даде възможност на националния съд да прецени съвместимостта с правото на Общността на двете такси, наричани съответно допълнителна такса към цената (*sovrapprezzo*) и извънредна допълнителна такса към цената (*sovrapprezzo straordinario*), въведени с мерките на *CIP*, и постъпленията от които са предназначени за финансирането на помощи за приспособяване на италианските производители на цвекло и на промишлеността за производство на захар.

В своите становища, правителството на Италианската република изтъква, че отпускането на тези помощи е било изрично разрешено от член 38 от Регламент 3330/74 за пазарните 1975 – 1976 до 1979 – 1980 години за захар.

8. То смята, че това разрешение му дава право да събере необходимите средства за финансирането, при условията, които то преценява като най-подходящи и най-справедливи в рамките на правото на Общността.

9. Разрешението на член 38 от Регламент 3330/74 за отпускане на помощите, които са предвидени в него, не може да се разбира в смисъл, че включва съвместимостта с правото на Общността на всеки начин финансиране на тези помощи, независимо от тяхното естество или условия.

При финансирането на отпусканата помощ, националните органи остават подчинени именно, не само на задълженията, които произтичат от Договора, но още и на тези, които произтичат от другите разпоредби на Регламент № 3330/74.

Един начин на финансиране, който позволява да се дерогира от тези други разпоредби, би трябвало да произтича от изрична разпоредба, или най-малкото от текст, от който ясно личат намеренията на Съвета в това отношение.

Текст, който позволява подобна дерогация не съществува, и като се вземе предвид това обстоятелство, трябва да се отговори на поставените въпроси.

II – По въпросите относно допълнителната такса към цените

10. С първия въпрос се пита дали член 13, параграф 2 от Договора, както и член 21, параграф 2 от Регламент № 3330/74 и член 20, параграф 2 от Регламент № 1009/67 се противопоставят за прилагането, по отношение на търговията между държавите-членки на пазара на захарта, на национална мярка за налагане на такса върху всяко количество захар, както от местното производство, така и от внасяното, и постъпленията от която са в полза изключително на националните захарни заводи и производители на цвекло.

11. Националният съд уточнява още, че тази мярка е част от режим на помощи, за които съществуват разпоредби на Общността, и по-специално член 30 от Регламент № 1009/67, член 38 от Регламент № 3330/74 и член 4 от Регламент № 1487/76 на Съвета от 22 юни 1976 г. (ОВ L 176, стр. 9), но че тя никога не е била разрешавана от една институция на Общността, нито прилагана в съответствие с процедурата на член 41 от Регламент № 1009/67 или на член 36 от Регламент № 3330/74.

12. Член 9 от Договора, равнозначен за окончателния период на член 13, посочен във въпроса, забранява събирането на каквито и да е вносни мита и на всякакви такси с равностоен ефект в търговията между държавите-членки.

По същия начин, член 20, параграф 2 от Регламент № 1009/67 и член 21, параграф 2 от Регламент № 3330/74, забраняват, освен ако не е предвидено друго в тези разпоредби или с дерогация, определена от Съвета, събирането на каквото и да е мито или такси с равностоен ефект.

13. Както е решено в Решенията от 19 юни 1973 г. (по дело *Carolongo*, 77-72, Recueil, стр. 611) и от 18 юни 1975 г. (по дело *IGAV*, 94 – 74, Recueil, стр. 699), забраната на членове 9 и 13 е насочена към всяка такса, изисквана по повод или поради вноса, и която, като е наложена специално върху внасян продукт с изключение на сходния местен продукт, имат за резултат, като променя на неговата себестойност, същото ограничително въздействие по отношение на свободното движение на стоки като мито.

От друга страна, обстоятелството, че една такса се прилага без да се прави разграничение, както по отношение на местните продукти, така и по отношение на продуктите от други държави-членки, повдига въпроса дали съответното облагане попада под забраната на членове 9 и 13 или на правилото за недопускане на дискриминация в областта на вътрешните данъци, определена в член 95.

14. Едно и също облагане не би могло, в рамките на Договора, да принадлежи едновременно към двете упоменати категории, като се има предвид, че таксите, посочени в членове 9 и 13, трябва да бъдат чисто и просто премахнати, докато, за прилагането на вътрешни данъци, член 95 предвижда само премахването на всяка

форма на дискриминация, пряка или непряка, в третирането на местните продукти на една държава-членка и на продуктите с произход от други държави-членки.

15. Следователно не следва да се разглеждат като такси с равностоен ефект паричните налози, които спадат към общ режим на вътрешни такси, който се прилага систематично по отношение на местните продукти и внасяните продукти, по едни и същи критерии.

16. Положението би било различно, само ако едно такова задължение, ограничено до определени продукти, е било предназначено изключително да финансира дейности, които са от полза специално за облаганите местни продукти, по такъв начин, че данъчната тежест, която им е наложена, да бъде неутрализирана.

17. Един такъв данъчен механизъм всъщност само би изглеждал като режим на вътрешно облагане и би могъл следователно, поради защитния си характер, да бъде определен като такса с равностоен на мита ефект, така че забраните на членове 9 и 13 и на цитираните нормативни разпоредби да бъдат приложими.

Едно такова определение би предполагало обаче, че има ясно установена връзка между, от една страна, събирането на данъчно задължение, налагани без да се прави разлика върху съответните продукти, местни или внасяни, и от друга страна, ползата осигурена, посредством средствата от същото задължение, само за местните продукти.

18. Националният съд следователно е този, който трябва да прецени съществуването на тази връзка и да вземе предвид, в случая, факта, че според данните от преписката по делото, изглежда че приходите, получени от събирането на спорната такса са в полза на производителите на цвекло, както и на преработвателната промишленост, така че захарта, като продукт, различен от цвеклото, се ползва само с по-малко от половината от събираните финансови средства.

19. От изложеното по-горе следва, че трябва да се отговори на първия въпрос, че задължение, включено в общия режим на вътрешните такси, което се прилага както по отношение на местните продукти, така за внасяните продукти, въз основа на едни и същи критерии, може да представлява такса с равностоен на вносно мито ефект, само при условие че то е предназначено изключително за финансирането на дейности, които по специфичен начин са от полза за обложения местен продукт, че има идентичност между обложения продукт и местния продукт, който се ползва от него, и че таксите, налагани върху местния продукт са изцяло компенсирани.

20. При тези обстоятелства, вторият и третият въпрос, които са били поставени в случай на утвърдителен отговор, са станали безпредметни.

21. С четвъртия въпрос се пита дали прилагането на паричен налог, като тази посочен в първия въпрос, представлява нарушение на забраната за дискриминация между производители или потребители, определена в член 40, параграф 3, алинея втора от Договора.

Достатъчно е да се отбележи по този повод, че забраната на всяка дискриминация между продукти на други държави-членки и сходните местни продукти, предвидена в член 95 от Договора, позволява да се разглежда по по-специфичен начин едно

евентуално нарушение на основните принципи на Общността в областта, посочена от националния съд.

Следователно на този въпрос, също не е необходимо да се отговаря.

III – По въпросите относно извънредната допълнителна такса към цената

22. От определението за препращане се установява, че въпросите от пет до осем се отнасят до съответствието с правото на Общността на извънредната допълнителна такса към цената (*sovraprezzo straordinario*), въведена с мярка СІР № 20/1976 (GURI № 172), налагана върху захарта на склад към 2 юли 1976 г. в момента на преминаване от пазарната 1975 – 1976 година към пазарната 1976 – 1977 година за захарта.

23. В становищата си, правителството на Италианската република е посочило, че въпросната такса, наложена само веднъж, има за единствена цел да запълни дефицита на Изравнителния фонд, предизвикан от предоставянето, по време на предходната пазарна година, на помощи, разрешени от член 38 от Регламент № 3330/1974, чийто размер е надвишавал постъплението от обикновената допълнителна такса към цената, събрана през тази година.

24. Комисията, като потвърждава тази информация, е възразила, че тази такса цели да се удържат върху запасите, суми, изчислени въз основа на два съвсем различни фактора, а именно, на първо място, в зависимост от увеличаването на ставката на допълнителната такса към цената от 56 лири на килограм за кампанията 1975 – 1976 година, от 70 лири на килограм за пазарната 1976 – 1977 година, и на второ място, в зависимост от изменението на обменния курс на „зелената лира“ по отношение на разчетната единица, предвидено от самото начало на пазарната 1976 – 1977 година с Регламент № 1020/76 на Съвета от 29 април 1976 г. (ОВ L 115).

25. С петия въпрос се пита дали проблемите повдигнати от четирите първи въпроса се поставят също когато един паричен налог – прилаган едновременно по отношение на захарта на местното производство и на внасяната захар - се налага, когато става въпрос за внасяната захар, не при преминаване на границата, а в един по-късен момент, когато захарта е вече на склад.

26. Този въпрос очевидно се отнася до частта на извънредната допълнителна такса, която отговаря на увеличението на ставката на обикновената допълнителна такса за новата пазарна година.

Тази част на извънредната допълнителна такса има същите характеристики като обикновената допълнителна такса, към която тя се добавя, така че отговорът, който трябва да бъде даден на първия въпрос е достатъчен, за да се отговори също и на този пети въпрос.

27. С шестия въпрос, се пита дали е съвместима с правната уредба на Общността, и по-специално с Регламент № 3330/74, един паричен налог, наложен с акт на националното правителство, без никакво предварително разрешение от институциите на Общността, при преминаване от една пазарна година за захарта към друга, върху захарта на склад в предприятията към една определена дата.

Този въпрос се отнася до частта на извънредната допълнителна такса, която цели да изисква от някои притежатели на захар на склад плащането на сума, която отговаря на увеличението на цената, което понася захарта поради прилагането, при преминаването от пазарната 1975 – 1976 година към пазарната 1976 – 1977 година, на един нов обменен курс на разчетната единица в лири (зелени лири).

28. Тя има за резултат да ограничи, за някои количества захар на склад от предходни пазарни години, ефекта от това приспособяване.

29. По смисъла на член 33 от Регламент № 3330/74 „разпоредбите, необходими, за да се избегне пазарът на захарта да бъде объркан в следствие на изменение на нивото на цените при преминаването от една пазарна година към друга, могат да бъдат приети съгласно процедурата, предвидена в член 36”, а именно по така наречения метод на Комитета по управление.

Тази процедура не е била започвана, тъй като органите, компетентни да сезират Комитета, са преценили, че в случая няма основание да бъде приложен член 33.

30. С решение от 30 октомври 1975 г. (по дело *Rey Soda/Cassa conguaglio zucchero*, 23 – 75, *Recueil*, стр. 1279), Съдът е обявил за недействителен член 6 от Регламент № 834/74 на Комисията, тъй като Комисията - независимо че е оправомощена от член 37 от Регламент № 1009/67, разпоредба, която отговаря на тази на цитирания член 33, да приема мерки, чието естество позволява да бъдат избегнати смущенията, които биха могли да се получат от изменението на нивото на цените в момента на преминаването от една пазарна година към друга - не би могла да повери на една държава-членка задачата да установи, под формата на мярка за изпълнение, материалноправни норми, така както го е направил упоменатият член 6.

31. От цитираното решение, следва също, че дори извън случаите на смущения, предвидени в цитираните разпоредби, функционирането на една обща организация на пазарите, и по-специално формирането на производствени цени, трябва по принцип да бъдат ръководени от общите разпоредби на Общността, така както те са изложени в общата правна уредба и адаптирани ежегодно, по такъв начин, че всякаква специална намеса в това функциониране е строго ограничена до изрично предвидените случаи.

32. В резултат, аргументът, според който член 33 от Регламент № 3330/74 обхваща само случаите на неизбежно смущение на пазара и оставя по този начин свобода на държавите-членки да приемат специални мерки за намеса по други причини, като едно увеличение на нивото на цените, не може следователно да бъде прието;

33. В действителност, едно такова тълкуване на член 33, което би оставило на органите на Общността приемането на специални мерки, като облагането на запаси по повод преминаването от една пазарна година към друга, само доколкото тези мерки биха имали за цел да избегнат смущения на пазара, но би оставило на държавите-членки свободата да приемат мерки с практически еднакво естество и прилагане по различни причини, би лишило разпоредбата от нейния смисъл.

34. Аргументът обаче, че мярката, с която е сезиран националният съд, точно би избегнала удържането върху захарта на склад на сумите, които отговарят на увеличението на интервенционните цени за пазарната 1976 – 1977 година по отношение

на тези от предишната година, и по този начин би спазила правомощията, които член 33 предоставя на органите на Общността, не е съобразен с факта, че тази разпоредба визира както последиците от едно изменение на обменните курсове, така и тези от едно изменение на интервенционните цени, изменения които са, в рамките на общата селскостопанска политика, и двете от изключителната компетентност на Общността.

35. Следователно трябва да се отговори, че по силата на Регламент № 3330/74, компетентността да приема специфични мерки, които въвеждат намеса в механизма на формиране на цените, и по-специално чрез ограничаване на последиците от едно изменение на нивото на цените на Общността, или по отношение на интервенционните цени, или по отношение на обменния курс на националната валута по отношение на разчетната единица, освен при наличие на изрична дерогация, принадлежи изключително на Общността.

36. Със седмия въпрос се пита дали, в случая на паричен налог, като посочения в шестия въпрос, всеки заинтересуван може да откаже да я плати върху запасите от захар (и да го изисква в случай на плащане) или ако от друга страна, може да се позове на недействителността на таксата по отношение на правото на Общността, само в полза на захарта, внасяна и складирана в предприятието на вносителя.

37. От изложеното по-горе следва, че ако има нарушение на Регламент № 3330/74, това нарушение засяга изцяло мярката, както по отношение на захарта, местно производство, така и по отношение на внасяната захар.

Следователно, на едно такова нарушение може да се позове пред националните съдилища всяко физическо или юридическо лице, чиито запаси са били предмет на националната мярка.

38. Предвид на отговорите, дадени на предходните въпроси, осмият въпрос не следва да получава отговор.

По съдебните разноски

39. Разходите направени от правителството на Италианската република и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване;

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Pretura di Abbiategrasso с Определение от 16 юли 1976 г., реши:

1) Задължение, включено в общия режим на вътрешните такси, което се прилага както по отношение на местните продукти, така и за внасяните продукти, въз

основа на едни и същи критерии, може да представлява такса с равностоеен на вносно мито ефект, само при условие че то е предназначено изключително за финансиране на дейности, които по специфичен начин са от полза за обложения местен продукт, че има идентичност между обложения продукт и местния продукт, който се ползва от него, и че таксите, налагани върху местния продукт са изцяло компенсирани.

2) По силата на Регламент № 3330/74, компетентността да приема специфични мерки, които въвеждат намеса в механизма на формиране на цените, и по-специално чрез ограничаване на последиците от едно изменение на нивото на цените на Общността, или по отношение на интервенционните цени, или по отношение на обменния курс на националната валута по отношение на разчетната единица, освен при наличие на изрична дерогация, принадлежи на Общността; на нарушение в това отношение на Регламента №3330/74 може да се позове пред националните съдилища всяко физическо или юридическо лице, чиито запаси са били предмет на националната мярка.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 май 1977 година.

Подписи